

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca : SSR A. M.

Protokolant : staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2018 roku w Łodzi na rozprawie sprawy

z powództwa K. L.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedziba w W.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki :

a) kwotę 12.500,00 zł (dwanaście tysięcy pięćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych) od dnia 14 lutego 2016 roku do dnia zapłaty oraz wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.500,00 zł (dwa tysiące pięćset złotych) od dnia 12 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia;

b) kwotę 3.339,50 zł (trzy tysiące trzysta trzydzieści dziewięć złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 336,50 (trzysta trzydzieści sześć złotych pięćdziesiąt groszy) od dnia 14 lutego 2016 roku do dnia zapłaty oraz wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3.003,00 zł (trzy tysiące trzy złote) od dnia 12 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania;

c) kwotę 5.726,47 zł (pięć tysięcy siedemset dwadzieścia sześć złotych czterdzieści siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. nakazuje zwrócić na rzecz powódki ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 190,53 zł (sto dziewięćdziesiąt złotych pięćdziesiąt trzy grosze) tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, uiszczonej w dniu 13 kwietnia 2017 roku, zaksięgowanej pod pozycją 500015580832.

Sygnatura akt II C 664/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 30 września 2016 roku, K. L. wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 10.000,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lutego 2016 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, kwoty 336,50 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 lutego 2016 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania oraz zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w sprawie. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki podniósł, że w dniu 17 grudnia 2015 roku powódka uległa wypadkowi na terenie hali marketu Makro (...) and C. w R., w wyniku którego doznała złamania szyjki kości ramiennej prawej, czego konsekwencją jest stały uszczerbek na jej zdrowiu. Strona powodowa wskazała, iż pozwany nie uznał swojej odpowiedzialności co do zasady i odmówił wypłaty na rzecz powódki żądanych kwot tytułem zadośćuczynienia

i odszkodowania. Strona powodowa wskazała, iż na żadaną kwotę 336,50 zł tytułem odszkodowania składa się: kwota 150,00 zł tytułem zwrotu kosztów zakupu ortozy, kwota 24,50 zł tytułem zwrotu kosztów zakupu leków oraz kwota 162,00 zł tytułem zwrotu kosztów rehabilitacji (pozew k. 2-6).

W odpowiedzi na pozew, pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Strona pozwana kwestionowała swoją odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie co do zasady, wskazując, iż upadek powódki winien być rozpatrywany w kategoriach nieszczęśliwego wypadku, bowiem właz, na którym doszło do zdarzenia nie stanowi zagrożenia dla bezpieczeństwa klientów, istnieje możliwość jego swobodnego ominięcia. Pozwana zakwestionowała także wysokość kwot żądanych przez powódkę tytułem zwrotu kosztów leczenia i zakupu sprzętu medycznego wskazując, iż są one nieudowodnione i bezzasadne (odpowiedź na pozew k. 51 - 54).

W piśmie procesowym z dnia 24 listopada 2017 roku pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo w niniejszej sprawie w zakresie żądania zapłaty zadośćuczynienia w ten sposób, że obok dotychczasowego żądania zapłaty zadośćuczynienia w wysokości 10.000,00 złotych, wniósł o zasądzenie dodatkowo kwoty 2.500,00 złotych zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty, zaś obok dotychczasowego żądania tytułem odszkodowania kwoty 336,50 złotych, wniósł o zasądzenie dodatkowo kwoty 3.003,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty, tytułem poniesionych przez powódkę kosztów opieki osób trzecich, wskazując odpłatność za jedną roboczogodzinę opieki na kwotę 11,00 zł (pismo procesowe k. 92-93).

Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. nie uznała powództwa także w rozszerzonej części i wniosła o jego oddalenie (pismo procesowe k. 96 - 97).

Do czasu zamknięcia rozprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach procesowych (okoliczność bezsporna).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 grudnia 2015 roku K. L. robiąc zakupy w makro (...) and C. w R., przechodząc pomiędzy półkami, paletami z towarem postawiła nogę na krawędzi podłogi i metalowego włazu wbudowanego w podłogę, na skutek czego upadła na prawą rękę (zeznania powódki elektroniczny protokół rozprawy z dnia 22 stycznia 2018 roku czas elektroniczny 00:03:00 – 00:07:28, k. 101, w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 3 kwietnia 2017 roku czas elektroniczny 00:04:57 – 00:19:07 k. 62-63).

Właz – płyta stalowa, który znajdował się w terenie marketu Makro (...) and C., była wbudowana w podłogę, jest ona o wymiarach około 1,5 m na 1,5 metra. Istnieje różnica poziomów około 1 centymetra między podłogą a niniejszą płytą stalową. Miejsce w którym znajduje się płyta stalowa nie jest wyłączone z użytku (zeznania świadka G. S. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 3 kwietnia 2017 roku czas elektroniczny 00:19:46 – 00:33:01 k. 63 – 64).

W dniu zdarzenia, różnica poziomów, miejsce gdzie znajduje się stalowa płyta w podłodze nie było w żaden sposób oznaczone (zeznania świadka G. S. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 3 kwietnia 2017 roku czas elektroniczny 00:19:46 – 00:33:01 k. 63 – 64 zeznania powódki elektroniczny protokół rozprawy z dnia 22 stycznia 2018 roku czas elektroniczny 00:03:00 – 00:07:28, k. 101, w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 3 kwietnia 2017 roku czas elektroniczny 00:04:57 – 00:19:07 k. 62-63).

Po wypadku powódki właz został oznaczony jaskrawą taśmą (pismo pozwanego z dnia 25 marca 2016 roku k. 23).

W wyniku upadku z dnia 17 grudnia 2015 roku powódka doznała złamania szyjki kości ramiennej prawej, co skutkuje trwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 5% (opinia biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej k. 78 – 80).

Po wypadku powódka miała unieruchomioną rękę w miękkim opatrunku D., a następnie była zmuszona przez okres 7 tygodni nosić kamizelkę ortopedyczną (zeznania powódki elektroniczny protokół rozprawy z dnia 22 stycznia 2018

roku czas elektroniczny 00:03:00 – 00:07:28, k. 101, w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 3 kwietnia 2017 roku czas elektroniczny 00:04:57 – 00:19:07 k. 62-63).

Powódka zakupiła kamizelkę ortopedyczną wydatkując na ten cel kwotę 150,00 zł (kopia faktury k. 30).

W związku z dokuczającym bólem oraz odległymi terminami rehabilitacji prowadzonej w ramach NFZ, powódka w marcu 2016 roku korzystała z rehabilitacji w ramach prywatnej służby zdrowia, wydając na ten cel kwotę 162,00 zł (zeznania powódki elektroniczny protokół rozprawy z dnia 22 stycznia 2018 roku czas elektroniczny 00:03:00 – 00:07:28, k. 101, w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 3 kwietnia 2017 roku czas elektroniczny 00:04:57 – 00:19:07 k. 62-63, kopia paragonu k. 31).

Powódka używała maści przeciwbólowej V. M. Ż., zakupując ją za kwotę 24,50 zł (kopia faktury k. 29).

Cierpienia fizyczne powódki spowodowane bólem pourazowym oraz koniecznością noszenia niewygodnej kamizelki ortopedycznej były znaczne, w 10 punktowej skali (...), zostały sklasyfikowane na poziomie 7 – 8 punktów. Od 7 tygodnia po zdarzeniu były niewielkie, nasilały się tylko przy wykonywaniu ćwiczeń usprawniających, ustąpiły one około maja 2016 roku. Powódka wymagała w okresie unieruchomienia kończyny w kamizelce ortopedycznej i w pierwszym tygodniu po jej odstawieniu pomocy osób trzecich w czynnościach higienicznych, ubieraniu się i wszystkich innych czynnościach samoobsługowych w wymiarze 4 godzin dziennie. Od połowy lutego 2016 roku do maja 2016 roku wymagała tej pomocy w wymiarze 1 godzinny dziennie, zaś od maja 2016 roku nie wymagała już pomocy ze strony osób trzecich (opinia biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej k. 78 – 80).

Powódka jest osobą praworęczną i do dnia dzisiejszego nie odzyskała pełnej sprawności w prawej ręce. W dalszym ciągu odczuwa dolegliwości bólowe szczególnie na zmiany pogody, nie może również nadwyręzać ręki zbyt długim pisaniem czy też noszeniem ciężarów w prawej dłoni (zeznania powódki elektroniczny protokół rozprawy z dnia 22 stycznia 2018 roku czas elektroniczny 00:03:00 – 00:07:28, k. 101, w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 3 kwietnia 2017 roku czas elektroniczny 00:04:57 – 00:19:07 k. 62-63).

Stawka pełnej odpłatności jednej godziny za usługi opiekuńcze na terenie Ł. w dni powszednie od 1 lipca 2013 roku wynosi 11,00 zł/h, zaś odpłatność za usługi opiekuńcze w soboty, niedziele i święta wynosi 200% stawki w dni robocze, co stanowi kwotę 22,00 zł (okoliczność bezsporna).

Pismem z dnia 14 stycznia 2016 roku strona pozwana poinformowała powódkę o otrzymaniu zgłoszenia szkody i o prowadzeniu postępowania likwidacyjnego (kopia pisma pozwanego k. 25).

Decyzja z dnia 25 marca 2016 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. odmówił powódce wypłaty zadośćuczynienia i odszkodowania (kopia decyzji k. 23 – 24).

Pismo pełnomocnika powódki z dnia 23 listopada 2017 roku zawierające rozszerzenie powództwa zostało doręczone stronie pozwanej w dniu 11 grudnia 2017 roku (zwrotne potwierdzenie odbioru w systemie i k. 99).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów, wśród nich zeznań świadka G. S., zeznań powódki oraz złożonej do akt sprawy opinii biegłego sądowego lekarza z zakresu rehabilitacji medycznej, która nie była w toku postępowania kwestionowana przez strony. Sąd dał wiarę również załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Ustaleniu stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i jako takie podlega uwzględnieniu w całości.

Podstawę prawną powództwa stanowi art. 415 k.c., który stanowi, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Jak wskazuje się w orzecznictwie i literaturze przesłankami odpowiedzialności jest zaistnienie szkody, wystąpienie zdarzenia, z którym ustawa czyni odpowiedzialnym określony podmiot oraz związek przyczynowy pomiędzy czynem niedozwolonym, a szkodą przy czym szkoda winna być jego zwykłym następstwem. Wskazać należy na przepis art. 361 § 1 k.c., który wprowadza dodatkową przesłankę odpowiedzialności, a mianowicie zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Z normalnym (adekwatnym) związkiem przyczynowym w rozumieniu powołanego przepisu mamy do czynienia, gdy przyczyna była koniecznym warunkiem wystąpienia skutku, czyli bez tej przyczyny skutek by nie wystąpił (warunek sine qua non). Ponadto, takie powiązanie pomiędzy przyczyną, a skutkiem musi być typowym, oczekiwanym, „normalnym” w zwykłej kolejności rzeczy. Nie może być rezultatem jakiegoś wyjątkowego zbiegu okoliczności. Ocena czy skutek jest normalny powinna być oparta na całokształcie okoliczności sprawy oraz wynikać z zasad doświadczenia życiowego, a także zasad wiedzy naukowej, specjalnej. Wiedza specjalistyczna jest szczególnie istotna w sprawach, w których normalność skutku w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. nie jest dla laika ewidentna (tak między innymi Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 2 czerwca 1956 roku, 3 CR 515/56, OSN 1957 rok, nr 1 poz. 24, Tadeusz Wiśniewski w pracy zbiorowej pod red. Gerarda Bieńka „Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania.” Tom 1, Warszawa 2002 rok).

Łączne wystąpienie powyższych przesłanek jest niezbędne dla istnienia odpowiedzialności za daną szkodę na zasadzie winy.

Transponując powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że powódka w dniu 17 grudnia 2015 roku podczas przechodzenia między regałami, paletami z towarami w sklepie (...), stanęła na krawędzi łączenia podłogi z metalowym włazem w nią wbudowanym, między którymi istnieje różnica poziomów, na skutek czego upadła, doznając złamania szyjki kości ramiennej prawej. W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy wykazał, iż odpowiedzialność za wypadek ponosi Makro (...) and C., którego ubezpieczycielem jest (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., na którym ciążył obowiązek zapewnienia bezpieczeństwa klientom sklepu. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż w miejscu zdarzenia, znajdowała się metalowa płyta, właz, który był wbudowany w podłogę o wymiarach 1,5 na 1,5 metra. Między niniejszą płytą metalową, włazem a podłogą, której był on elementarną częścią, istniała różnica poziomów wynosząca około 1 centymetra, co nie było w żaden sposób oznaczone. Nadto taki rodzaj podłogi znajdował się między regałami z towarami nie był zatem miejscem wyłączonym z użytku wszystkich klientów sklepu. Uznać należy, że Makro (...) and C. nie zapewniła swoim klientom należytego bezpieczeństwa na terenie sklepu. Warto przy tym zasygnalizować, iż dopiero po zdarzeniu, któremu uległa powódka z dnia 17 grudnia 2015 roku, miejsce gdzie istnieje różnica poziomów w podłożu, zostało oznaczone jaskrawą taśmą, co zostało przyznane przez pozwanego w piśmie z dnia 25 marca 2016 roku.

Powódka doznała zatem upadku w związku z różnicą poziomów, w wyniku czego doszło u niej do urazu ortopedycznego. Tym samym spełnione zostały zatem wszystkie przesłanki przewidziane w art. 415 k.c.: powódka poniosła szkodę na skutek niezachowania przez makro (...) and C. należytego bezpieczeństwa w wyniku czego powódka doznała obrażeń. Pomiędzy zdarzeniem, a szkodą zachodzi adekwatny związek przyczynowo-skutkowy, o którym mowa w art. 361 k.c.

Pozwany, jako ubezpieczyciel Makro (...) and C. ponosi w trybie art. 822 k.c. odpowiedzialność za szkodę powódki, co nie było kwestionowane w toku przedmiotowego postępowania.

Podstawę prawną żądania zadośćuczynienia stanowi przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. Przepis art. 415 k.c. stanowi, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Stosownie do treści art. 445 § 1 k.c., w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie poglądem zadośćuczynienie stanowi sposób naprawienia szkody niemajątkowej na osobie wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Na pojęcie krzywdy składają się nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu

cierpień psychicznych (wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00, LEX nr 56027). Inaczej niż przy odszkodowaniu, w przypadku zadośćuczynienia, ustawodawca nie wprowadza jasnych kryteriów ustalania jego wysokości. Wskazuje jedynie, iż suma przyznana z tego tytułu winna być odpowiednia, pozostawiając jej określenie sądowi. W orzecznictwie wypracowano zasady określania wysokości zadośćuczynień. Wskazuje się na potrzebę poszukiwania obiektywnych i sprawdzalnych kryteriów oceny jego wysokości, choć przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron. Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.145; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, niepubl; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz.81; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r, nr 4, poz.40).

Zważyć przy tym należy, iż doznanej przez poszkodowanego krzywdy nigdy nie można wprost, według całkowicie obiektywnego i sprawdzalnego kryterium przeliczyć na wysokość zadośćuczynienia. Charakter szkody niemajątkowej decyduje, bowiem o jej niewymierności (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lutego 2000 roku, III CKN 582/98, niepubl.), zaś pojęcie „odpowiedniej sumy zadośćuczynienia” użyte w art. 445 § 1 k.c. ma charakter niedookreślony (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 września 2001 roku, III CKN 427/00, LEX 52766). Dlatego też w orzecznictwie wskazuje się, że oceniając wysokość należnej sumy zadośćuczynienia sąd korzysta z daleko idącej swobody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lipca 2000 roku, II CKN 1119/98, LEX 50884). Ustawodawca nie wprowadza bowiem żadnych sztywnych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia, pozostawiając to zagadnienie w całości uznaniu sędziowskiemu.

Dla ustalenia wysokości adekwatnego zadośćuczynienia, należy wziąć pod uwagę nie tylko konsekwencje doznanego przez powódkę uszczerbku na zdrowiu w postaci dolegliwości bólowych odczuwanych wskutek doznanego urazu i związaną z nimi koniecznością podjęcia leczenia, a także ograniczenia w funkcjonowaniu, jakie nie występowały przed wypadkiem. Sam już udział w wypadku stanowi negatywne przeżycie i zaburza poczucie bezpieczeństwa. Powódka w wyniku wypadku doznała złamania szyjki kości ramiennej prawej. Po wypadku powódka zmuszona była podjąć wielotygodniowe leczenie, co było związane z koniecznością unieruchomienia prawej kończyny w niewygodnej ortezie przez okres 7 tygodni, następnie konieczności poddawania się rehabilitacji. Zważyć również należy, iż powódka w wyniku wypadku doznała istotnie dużych cierpień fizycznych, na które składał się ból i związana z tym niesprawność ruchowa, szczególnie w pierwszych 7 tygodniach po wypadku, kiedy to jej cierpienia, dolegliwości bólowe zostały uplasowane na poziomie 7 – 8 punktów w 10 punktowej skali (...). Podnieść przy tym należy, iż do wypadku powódki doszło w grudniu 2015 roku, zaś jej dolegliwości bólowe ustąpiły dopiero w okolicach maja 2016 roku, zatem po niemalże pięciu miesiącach. Nie bez znaczenia jest również fakt, iż powódka jest osobą praworęczną i do dnia dzisiejszego nie odzyskała pełnej sprawności w prawej ręce. Do dnia dzisiejszego odczuwa dolegliwości bólowe szczególnie na zmiany pogody, nie może również nadwyręzać ręki zbyt długim pisaniem czy też noszeniem ciężarów w prawej dłoni. Uszczerbek na zdrowiu powódki będący wynikiem wypadku wynosi 5%. Jego istnienie i trwałe charakter są niewątpliwe, co oznacza, że wypadek miał dla zdrowia powódki poważne i trwałe konsekwencje zdrowotne. Wszystkie powyżej wymienione okoliczności (a nie tylko procentowo określony uszczerbek na zdrowiu) składają się na krzywdę powódki. Skłaniają one Sąd do uznania, że cierpienia i krzywda powódki miały znaczny rozmiar, a zadośćuczynieniem adekwatnym do krzywdy powódki jest kwota 12.500,00 złotych, o czym orzeczono w punkcie 1a) wyroku.

Stosownie do treści art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołaniu rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Naruszenie ciała polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka i może dotyczyć tak powłoki cielesnej jak i narządów wewnętrznych. Rozstrój zdrowia wyraża się w

zakłóceniu funkcjonowania poszczególnych organów, bez ich widocznego uszkodzenia. Na skutek wypadku zostało naruszone podstawowe dobro, jakim jest zdrowie powoda, a efektem było zwichnięcie lewego stawu ramiennego.

Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 kc obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała czy rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe.

W szczególności będą to koszty leczenia, a więc wydatki związane z postawieniem diagnozy, terapią i rehabilitacją. Ich zakres nie może ograniczać się do wydatków kompensowanych

w ramach powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego, lecz powinien obejmować koszty działań, podjętych z uzasadnionym - zważywszy na aktualny stan wiedzy medycznej - przekonaniem o spodziewanej poprawie stanu zdrowia poszkodowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2002 roku, II CKN 1018/00, Lex nr 75352).

W judykaturze i piśmiennictwie wskazuje się, że poszkodowany może domagać się kompensaty wszelkich kosztów, a więc także: kosztów transportu, kosztów odwiedzin osób bliskich (wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 1971 roku, II CR 427/71, OSP 1972/6/108), kosztów szczególnego odżywiania i pielęgnacji w okresie rekonwalescencji (uchwała Sądu Najwyższego (7) z 19 czerwca 1975 roku, PRN 2/75, OSNC 1976/4/70; wyrok Sądu Najwyższego z 21 maja 1973 roku, II CR 194/73, OSP 1974/4/83).

Powódka domagał się zasądzenia odszkodowania w wysokości 3.339,50 złotych, na które złożyły się: kwota 3.003,00 zł stanowiąca koszty opieki osób trzecich, przy przyjęciu odpłatności za jedną roboczogodzinę na poziomie 11,00 zł, kwota 150,00 zł tytułem kosztów zakupu ortozy ortopedycznej, kwota 24,50 zł tytułem zwrotu kosztów zakupu leków oraz kwota 162,00 zł tytułem poniesionych kosztów rehabilitacji odbytej w ramach prywatnej służby zdrowia.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, a w szczególności złożona do akt opinia biegłego sądowego lekarza z zakresu rehabilitacji medycznej wykazała, że powódka wymagała pomocy ze strony osób trzecich począwszy od dnia zdarzenia to jest od dnia 17 grudnia 2015 roku, przez cały okres noszenia ortozy to jest przez okres 7 tygodni oraz tydzień po jej odstawieniu, w wymiarze 4 godzin dziennie, następnie od połowy lutego 2016 roku do 30 kwietnia 2016 roku wymagała tej pomocy w wymiarze jednej godzinny dziennie (60 dni × 4 godziny × 11,00 zł + 76 dni × 1 godzina × 11,00 zł = 3.476,00 zł) Łączny koszt opieki wyniósł zatem 3.476,00 złotych, przy zastosowaniu stawki w wysokości 11,00 zł, zgodnie z żądaniem pozwu. Tym samym Sąd mając na uwadze treść art. 321 kpc, który stanowi, iż sąd nie może wyrokować ponad żądanie, zasądził na rzecz powódki z tytułu kosztów opieki odszkodowanie w żądanej kwocie 3003,00 zł. W tym miejscu zasignalizować należy, iż w judykaturze i piśmiennictwie prezentowany jest pogląd, który Sąd Rejonowy w pełni podziela, że prawo poszkodowanego z tytułu zwiększonych potrzeb, polegających na konieczności korzystania z opieki osoby trzeciej nie jest uzależnione od wykazania, iż poszkodowany efektywnie wydał odpowiednie kwoty na koszty opieki (podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 marca 1969 r., I PR 28/69, opubl. OSNC 1969 rok, nr 1, poz. 229; Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 4 października 1973 roku, II CR 365/73, nr 9, poz.147, Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 11 marca 1976 roku, IV CR 50/76. OSN 1977, nr 1, poz.11; stanowisko takie zajmował również min. G. Bieniek, H. Ciepła, S. Dmowski, J. Gudowski, w pracy zbiorowej pod red. G. Bieńka „Komentarz do kodeksu cywilnego. Zobowiązania.”, Warszawa 1996 rok).

Mając na względzie niekwestionowana w toku postępowania opinię biegłego lekarza, Sąd uznał, iż zasadnym były poniesione i udokumentowane przez powódkę koszty na zakup tak ortozy ortopedycznej, która była zlecona powódce jak i zakupu żelu przeciwbólowego V. max, co było związane z silnymi dolegliwościami bólowymi odczuwanymi przez powódkę, szczególnie do 7 tygodnia po zdarzeniu.

Odnosząc się z kolei do poniesionych przez powódkę kosztów rehabilitacji odbytej odpłatnie, Sąd uznał, iż niniejsze były w pełni uzasadnione w realiach rozstrzyganej sprawy. Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszystkie niezbędne i celowe wydatki, bez względu na to, czy podjęte działania przyniosły poprawę zdrowia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2008 r., sygn. akt II CSK 425/07, Mon. Praw. 2008, nr 3, s. 116). W szczególności będą to koszty leczenia, a więc wydatki związane z postawieniem diagnozy, terapią i rehabilitacją poszkodowanego. Ich zakres nie może ograniczać się do wydatków kompensowanych w ramach powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego, lecz powinien obejmować koszty działań,

podjętych z uzasadnionym - zważywszy na aktualny stan wiedzy medycznej - przekonaniem o spodziewanej poprawie stanu zdrowia poszkodowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2002 r., sygn. akt II CKN 1018/00, LEX nr 75352).

Powódka skorzystała z prywatnych zabiegów rehabilitacyjnym, mając na względzie duże dolegliwości bólowe prawej ręki oraz odległe terminy cykli rehabilitacyjnych dostępnych w ramach powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego. Nadto nie należy tracić z pola widzenia, iż zdrowie jest najcenniejszym dobrem człowieka, a zatem nie powinno dziwić, iż powódka podejmowała wszelkie czynności aby powrócić do zdrowia i pełnej sprawności w zakresie prawej kończyny górnej. Dodatkowo wskazać należy, iż wydatek poniesiony przez powódkę na zabiegi rehabilitacyjne w wysokości 162,00 nie jest wygórowany. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził na rzecz powódki odszkodowanie w żądanej wysokości, o czym orzekł w punkcie 1b) wyroku.

O odsetkach od zasądzonych sum Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Wymagalność roszczenia w stosunku do zakładu ubezpieczeń powstaje w terminie 30 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku (art. 817 § 1 k.c.), chyba, że w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe.

W przedmiotowej sprawie powódka zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi, przed dniem 14 stycznia 2016 roku, o czym świadczy pismo strony pozwanej z tejże daty, w którym przyznano, iż szkoda powódki jest w trakcie postępowania likwidacyjnego. Tym samym zasadne jest zasądzenie odsetek od dnia 14 lutego 2016 roku.

Natomiast w stosunku rozszerzonej części powództwa, tak w zakresie zadośćuczynienia jak i odszkodowania, odsetki należało zasądzić dopiero od dnia 12 grudnia 2017 roku, czyli od dnia następnego od doręczenia pozwanemu odpisu pisma rozszerzającego powództwo.

Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98§1 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania. Powódka w pełni wygrała proces, a zatem zasadnym jest zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania, na które złożyły się: kwota 4.800,00 tytułem kosztów pomocy prawnej, ustalona na podstawie §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804), uiszczona opłata sądowa od pozwu w wysokości 517 zł, oraz wydatkowa zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 409,47 zł. Łącznie koszty poniesione przez powódkę to 5.726,47 złotych.

Na podstawie art. 84 ust 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398), Sąd zwrócił powódce ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 190,53 zł tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.